

SUBSCRIPCIÓ
Barcelona. Una pesseta al mes
Espanya. 4'50 pessetes al trimestre
Extranjer. 9'00 id. id.
Pagant per avui, una preta de rebuda

EL POBLE: CATALA

DIRECTOR-GERENT
PERE OROMINAS
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
RAMBLA DE LES FLORS, 14, PRAL.
IMPRENTA
DARRER FORTUNT, NÚM. 2, TERS
TELÈFONS
Redacció, 723 - Impremta, 2.208

ANY VII NÚM. 2.052

BARCELONA, DILLUNS, 17 OCTUBRE DE 1910

UN NÚMERO, 5 CÈNTIMS

GRANS MAGATZEMS EL SIGLO

ACTUALMENT EXPOSICIÓ I VENDA

Catifes • Tapiceries • Cortinatges

GRANS OCASIONS

Estors, Visillos, Colxes, Flassades
Tapets, Coxins, Cortinatges
Portiers, Catifes, etc., etc.

a preus considerablement reduïts

Secció de dibuix i pintura

Tubus Schmincke pera pintura a l'oli
Complet assortit en colors. Ocasí; la dotzena. a Ptes. 8
Un a Ptes. 0'30

MODES

E. VILLALONGA DE GONZALEZ
Participa a una nombrosa clientela i al públic en general, haver regressat de París als últims models, haventhi un sens nombre de sombreros confeccionats en la casa a preus baratíssims.

CLÍNICA C. CROUS

Heptes, Tuberculosi pulmonar, Vias
urinàries. Curació segura i ràpida. CARMEN.
NÚM. 56, PRINCIPAL. -Véase anuncio cuarta página.

La Federació Ibèrica

L'IDEAL QUE PASSA...

«El País» acaba de publicar un bell article editorial, degut segurament a la bona ploma del nostre Robert Castroviejo. Se titula «l'ideal que passa». Aquest ideal és el de la Federació Ibèrica, no la de Portugal i Espanya en bloc, sinó la de les nacionalitats ibèriques: Lusitania, Catalunya, Castella, Basconia...

SPORTULA

Si aquí exrei Manuel fos un filòsof —a la manera que deien filòsofs els nostres bons mestres del segle XVIII— ara podria percebre, autodidàctic, una sensació que bens pocs homes poden experimentar: la sensació d'ascendir—reparar que dic «ascendir»—de crei a homes. Més encara: a ciutadà del món, verament cosmopolita; perquè els reis destronats, a qui la mateixa nació que representaven els nega la condició de naturals d'aquella terra, passen a revestir-se simplement de la ciutadania del món, en la plenitud primitiva de lo que va dirsen els «drets de l'home», precisament contra el «dret dels reis».

sava metàfores, avui es ja ciutadà fruit de l'infància de les ciutats ofertes com a belles d'ones, sense que l'espectre històric del regicidi vetllí de trascantó a cada gravat de via.

Manuel II és una ombra històrica; és ja un home qui pot recordar la seva primera vida com si se tractés d'un altre cjos. La xifra II se li extirpa com una adherència fatal morbosa. Y la metropolí ont els reis «en exili deixen llicar una vida ja sense finalitat perquè està més enllà de la finalitat que tingueren al naixre, dissenya una com a carícia de mà de dona sobre el front, pesat de història, del monarca deposat...

En este presupuesto encontramos varias incógnitas por delante: hay el presupuesto que nos presenta el Sr. Ministro de Hacienda balanceado con el superávit que calcula S. S.; pero luego sabemos que quedan pendientes de aprobación otra infinidad de proyectos que pueden influir de manera decisiva en la liquidación del presupuesto. El Sr. Ministro de Fomento leido en la alta Cámara un proyecto de crédito agrícola, en el cual pide autorización para dar 50 millones de pesetas a la agricultura. Yo creo que se puede buscar una solución completamente satisfactoria que no exija este sacrificio de parte del Estado; pero si el Sr. Ministro de Fomento no la acepta, claro está que vendrá aquí a pedir la autorización para estos 50 millones que ahora no figuran en el presupuesto ni en ninguno de los proyectos que están pendientes de discusión.

A LA NOSTRA JOVENTUT

Ara que tant se parla de nostres, de la nostra Escola i Biblioteca, de la nostra Cultura i del nostre pervindre, bé m'agrada permetre dirvos dues paraules. No us les diré, certament, en tot apostòlic ni a la lleugera, sinó ab serenitat i naturalitat.

Jo crec que a nosaltres se'ns amanyaga massa. El pervindre és nostre, som la Societat futura, som els hereus de tot existent. Però, no som dignes de tot això? Ara com ara, no. Nosaltres peim de no saber ni voler esser col·lectius i jo no veig la nostra salvació ni la de Catalunya més que en l'electicisme. Tots volem tenir un color; despreciam les mitges tonalitats i això ens fa portar i ens portarà, durant llarg temps, per desgracia, a continus lluites intestines. ¿Què la lluita és vida? Si, indubtablement. Però, per què lluitar de front, quan se pot i se deu lluitar de costat?

Vinguin escolis; vinga la Biblioteca, que fonsa necessitat; vengui, Però, canviem els llibres la nostra idiocràcia? Potser sí, encara que molt temo que no. A nosaltres, com a nostre poble, se'ns ha enganyat sempre a força d'exageracions i manysagues. Penseu, amics meus, que no és com: que si de cas «serem». Penseu que abans de volguer exigir lo que'ns pertoca, hem de caminar, hem de treure, i cada dia nostra herència o el nostre dret an aquesta herència, esdevindrà més gran. Penseu que nosaltres som, d'Espanya, els millors; però no oblidem que podem esser els millors d'Europa. Si, els millors. ¿Quin és l'obstacle més gran a vèncer pera assolir aquesta superioritat? El nostre caràcter; la nostra manera d'esser, el nostre temperament.

No'ns en donguem vergonya. Diguem abans que tot que som incivils. No tenim el coratge de dirho? Doncs callem quan ens ho retreguin i treballam pera que no'ns ho puguin repetir.

El nostre cor jove està assaïolat de amor i de rancúnia. Un amor disposat a disculparlo tot i una rancúnia disposada a reventarlo tot. Som els nostres i som tant els altres. ¿Per què aquest «tant»? Hem de canviar-lo pel «no». ¿Per què aquest «esperit iconoclasta» que és tan genuïnament català? Hem de continuar essent lo que'ns nostres pares i avis eren, lo que nosaltres som, un temperament negatiu, enfebrat, verament mercurial? Crec que no. Ab el mateix amor que comensem una cosa, la repudiem tan prompte se'ns allunya, sense donar-nos la pena de caminar pera assolir-la. Nosaltres ja la voldríem aquesta cosa, i anem decidits a aconseguir-la; però, gran equivocació, quasi sempre corrent; i quan veiem que encara no es ben nostra la rebutgem mandrosa i covardament, burlescosament iroics o blasfemant ab grogleria.

A nosaltres ens falta d'endurance, aquesta resistència continuada, aquesta energia de l'ahir, del demà i de l'altre dia... y de tots els dies. Y ens falta la tolerancia i el respecte. Quants de nosaltres, sobre tot en política i en repassant i tranquilament la raó y els motius que nostre adversari pugui tenir lligé, se donen la pena d'inquirir despectu actuar com actua i creure diferent de nosaltres? Ben pocs. No coneixem més que tres qualificatius. Fanàtics, tontos o hipòcrites. Nosaltres, es dolorós confessar-ho, no creiem més que en la nostra bona fe y en la dels que com nosaltres pensen. Si com magnànims, concedim a alguns dels altres, ha d'esser, naturalment, dels inofensius, bona fe en ses paraules y actes; però fatalment hem d'anysidri que ens un il·lus.

L'Escola i la Biblioteca'ns curaran de aquest y altres defectes? Parcialment potser sí. Però, no sentirem parlar mal del Nietzsche y del Voltaire, del Byron y del Mirabeau, o del Schiller y del Lamartine, den Hauptmann y den d'Annunzio, an aquells que avui parlen mal del Corominas o den Cambó, den Morera o den Nicolau, den Gaudí o den Puig y Cadafalch? Y d'aquells que parlin mal den Hauptmann o den d'Annunzio, quants n'hi hauran que perden nits relegats i estudiant de nou lo que no'ls agrada; lo que no entengueren bé o entengueren al revés? Quins n'hi haurà que, a l'agafar un llibre, sapigan y vulguin disposar-se de tota classe de prejudicis? Seran nombrosos? Estimats amics: Procurem que si que ho siguin; procurem que no sol nosaltres estiguem satisfets de la nostra obra, sinó que'ls del costat y els del davant hagin de reconèixer, sense pidiólos el parer llur, que, honradament, hem fet lo que hem pogut; que ells no haurien pas fet més ni millor; y si en aquells camps dels llindants o de l'enfront hi ha un arbre que pugui més que els nostres y més que'ls més alt dels nostres, oblidemnos algun temps y sense armarnos de destrals pera aterrar el del veí, reguem el nostre, cuidemlo avui y demà y l'altre dia y el de més enllà; y si, malgrat tots els nostres esforços, no puja més que l'altre, pensem que l'altre també'ns perteneix, que es del mateix terreny y respectemlo, que així podrem honradament descansar lo necessari a la seva ombra y assaborir els seus fruits dolços, escullits entre'ls amargos que forosament ha de tenir.

L'U.F.N.R. a les Corts

Discurs de DON JOSEP ZULUETA contra la totalitat dels pressupostos

El Sr. ZULUETA: Señores Diputados, el presupuesto de gastos que vamos a discutir y ha de aprobar el Congreso, implica por una parte la necesidad imperiosa de que se apruebe el presupuesto de ingresos con que se ha de hacer frente a estos gastos; prejuzga, por otra parte, la política general del Gobierno, y particularmente la económica, puesto que el presupuesto da los medios materiales al Gobierno para que pueda realizar su función, y prejuzga, por último, la aprobación del empréstito de 1.500 millones de pesetas, ya que, estando desglosado del presupuesto ordinario todo aquello que afecta al material nuevo, si se aprueba el presupuesto ordinario en esta forma, no hay más remedio que aprobar el empréstito que se ha dado en llamar extraordinario, si no se quiere dejar indotados los servicios.

En este presupuesto encontramos varias incógnitas por delante: hay el presupuesto que nos presenta el Sr. Ministro de Hacienda balanceado con el superávit que calcula S. S.; pero luego sabemos que quedan pendientes de aprobación otra infinidad de proyectos que pueden influir de manera decisiva en la liquidación del presupuesto. El Sr. Ministro de Fomento leido en la alta Cámara un proyecto de crédito agrícola, en el cual pide autorización para dar 50 millones de pesetas a la agricultura. Yo creo que se puede buscar una solución completamente satisfactoria que no exija este sacrificio de parte del Estado; pero si el Sr. Ministro de Fomento no la acepta, claro está que vendrá aquí a pedir la autorización para estos 50 millones que ahora no figuran en el presupuesto ni en ninguno de los proyectos que están pendientes de discusión.

ECOS

CARNET D'AVUI.-A dos quarts de deu del vespre: Sessió de l'Institut Mèdic Farmacèutic.

L'altre dia donavem una llista d'actes musicals; però tots eren problemàtics, exceptuant les audicions de l'Orfeó, den Gluck, a l'Orfeó Català. Aquesta entitat anuncia tres concerts clàssics del 3 al 12 de novembre: l'audició de l'Orfeó; un altre pels germans Pichot junt ab l'Eladi Costa, en el qual la Gay dirà un recital de «Lieder» y dos concerts den Granados y en Thibaud—recitals de piano y violí, tocantse sonates clàssiques, romàntiques y modernes. Entre les sonates, hi hauran la famosa Sonata Kreutzer, de Beethoven; la gran Sonata de Schumann, y la Sonata Lakeu.

En lo restant d'any, hi haurà'l concert Blay Net, dedicat a estudiar a l'Albéniz en les seves tres èpoques, y dos concerts per en Rosenthal. En Blay Net donarà, junt ab en Joan Gibert, un altre concert a dos pianos. L'Associació Musical, ens oferirà l'Egmont, den Beethoven, y l'Acte de l'Antígona. Després... Fins cap allà a l'abril, com a recepció de Primavera, tres concerts de la Filarmònica de Berlín y deu concerts de la Simfònica de Madrid.

AHIR se varen obrir els salons del Faïans Català. En Segura, en un moment de treva del seu content davant de tota aquella gentada xic y artista que li omplia la casa, ens va ressenyar les futures Exposicions.

El dia 5 de novembre, exposarà, en Pasqual Monturiol, dibuixos colorits, escenes de marina. Al mateix temps, ornamentarà la sala, una nova Exposició de cristalleries. El desembre, començarà en Padilla, ab passatges de la Selva, y en Grau farà'l pessebre y l'arbre de Nadal. La Laura Albéniz, Néctor de la Torre, Smith y Marian Andreu, exposaran plegats cap al janer. En Galdwey, pera'l febrer. En Bagaria, el mars. Y a l'abril, hi entrarà el Saló de les Arts y els Artistes, oferint a més a més de teles y escultures, conferències, concerts y vetllades d'art dramàtic.

La comarca del Vallès

contra'ls projectes lerrouxistes

Hem parlat diferents vegades de la campanya de protesta que ha aixecat en els pobles del Vallès, el projecte dels lerrouxistes d'aprovar la proposició presentada en el consell pera la portada de algunes, per don Gonzal de Riva, qui vol apropar les aigües del Mogent y Besòs.

Aquesta protesta ha arribat al seu punt culminant, puig els vallesans no volen deixar expoliar per una majoria sense escrúpols y sense consciència—segons declaren els joves del propi partit—que no'n té prou ab arrebar a tota una comarca l'element tan preuat, sinó que encara vol donar per ell una quantitat exorbitant, innecessària.

Tal es l'indignació produïda per lo que ja se'n diu acord pres per manament den Lemous, que l'assent dissabte una comissió de delegats dels Ajuntaments de Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma, Sant Faust, Martorelles, Moncada, Mollet, Montmeló, La Roca, Palou, Llinàs y Cardener, y dels sindicats de regants de Mollet, Santa Coloma y Badalona anà a l'Arcalida a manifestar al representant de Barcelona la seva oposició més decidida a quèls portin a nostra ciutat les aigües del Mogent y del Besòs, declarant que al fers l'ajore de cada pertenencia va procedir ab engany y demanant esser escoltats per la Comissió de Reforma que es la que ha de resoldre en principi ja que, definitivament, correspon resoldre al Consistori.

Per sa part sembla que la comissió ha demanat que se li perllongui el plasseo Pera poder estudiar l'assumpte més detingudament.

A veure qui triomfarà en aquest plei, si els pobles del Vallès, a quals anies hi junta'l seu clam Barcelona indignada, o aquesta majoria, sense nord y sense brújula, que no té més propòsits que servir a l'amo que la creu.

FILLS DE F. MAS SARDÀ
Negociem els cupons venciment 1.º octubre, y paguem a raó de 15 pessetes, menys l'impost, el cupó núm. 14 de les accions Foment d'Obrers y Construccions.

circunstancias que aquí consideramos que son desfavorables. En la República Argentina, los cambios, que es uno de nuestros males, no están a 7 como aquí, sino a 127; en la República Argentina la inseguridad y el caciquismo de que se habla entre nosotros, están más agravados por que los extranjeros están sujetos a la ley de residencia.

Y así podría citar todo el conjunto del cuadro social de la República Argentina, mucho peor que aquel que parece justificar en España que emigran los hombres que quieren trabajar. Pero, ¿por qué emigran y se van en peores condiciones a la República Argentina? Por una razón; por que allí todo el que quiere trabajar, trabaja; todo el que trabaja puede labrar una fortuna; la actividad tiene una recompensa, hay un ambiente de libertad para el trabajo; por eso abandonan el patrio suelo, y se van allí en circunstancias que les son desfavorables.

Con tal motivo afirmo que el interés del Gobierno no está en hacer leyes castigas para procurar que se rebajen los precios de las subsistencias. El remedio ha de venir de un sistema general de política que nos ponga en condiciones de desarrollar todas nuestras energías productoras, y de que puedan trabajar con amplitud todos los que tengan deseos de efectuarlo.

Nos decía después el Sr. Presidente del Consejo de Ministros: por ello vamos a celebrar tratados de comercio, empezando con el de Cuba. Yo he de decir al Gobierno, que en esto de los tratados de comercio hay mucho que hablar.

Se cree ver una panacea por el sólo hecho de proclamar la celebración de un tratado, pero los tratados de comercio pueden ser buenos o malos, según las cláusulas que se suscriben, y esta es una cosa tan trivial que no la diría si no fuera por rectificar un error de criterio. Para hacer tratados con las Repúblicas del Centro Americano, mi firma en blanco; con la República Argentina hay mucho que discutir; con las Naciones de Europa es preciso ir con mucho cuidado, porque la historia de los tratados anteriores nos enseña los peligros que hay en las negociaciones con estas Naciones fuertes, sobre todo, por una cosa que he de decir, aunque duele a mi patriotismo, pero que responde a una realidad.

Yo he visto que se han nombrado por el Gobierno español para celebrar Tratados de comercio, personas de una gran competencia y de un gran crédito en el campo económico, pero a quines se les ha dado la noticia de su nombramiento con veinticuatro horas de anticipación, y se les ha mandado a gestionar Tratados sin darles instrucciones, sin darles siquiera un dato, y se han encontrado después frente a los comisionados extranjeros, perplejos de todos los detalles y todas las instrucciones, con una superioridad manifiesta sobre ellos. Si se han de repetir los Tratados de comercio en estas condiciones, yo desde ahora advierto al Gobierno

no el inmenso peligro y la inmensa responsabilidad que se incurre no haciendo las cosas como se deben hacer. Repito que los Tratados de comercio pueden ser un bien o un mal; de suerte que el decir que se celebrarán Tratados de comercio no es dar solución a uno de los principales aspectos del grave problema económico que nos aflije.

Además voy a permitir llamar la atención del Congreso sobre un punto que estimó muy interesante. Se ha hecho en esta Cámara y fuera de esta Cámara un gran elogio de la política del superávit, y se ha dicho que habíamos logrado pasar el déficit crónico y permanente a un estado de superávit salvador. Efectivamente, el Tesoro público se ha robustecido; pero yo he de llamar la atención de los Sres. Diputados sobre el hecho de que como el robustecimiento del Tesoro público ha sido a costa del dinero del contribuyente, todo lo que se hizo para fortalecer al Tesoro y levantar el crédito nacional produjo por otra parte la depauperación de los contribuyentes, que se encuentran en este momento, por este conjunto de circunstancias que voy examinando, con una falta absoluta de capital para poder afrontar la política de regeneración a que nos encaminamos.

Este es un punto que interesa mucho a mi argumentación, porque aquí nos hemos preocupado mucho de si había superávit o déficit en nuestros presupuestos, de si las liquidaciones eran o no satisfactorias; pero como decía antes, no nos hemos preocupado de pensar que el sacrificio que había hecho el contribuyente español era verdaderamente enorme, un sacrificio que no le deja en condiciones de afrontar la nueva situación y que nos obliga a examinar aquí una cuestión que plantea en un inciso del preámbulo el Sr. Ministro de Hacienda: cuál es la verdadera capacidad contributiva de nuestro país.

En España no tenemos el inventario exacto de nuestra riqueza, de manera que yo considero aventurado todo lo que se diga en este punto; porque si se habla de la riqueza más positiva y que está más a la vista, la riqueza que se traduce en planicie en un inciso del preámbulo el Sr. Ministro de Hacienda: cuál es la verdadera capacidad contributiva de nuestro país.

No soy de aquellos que todo lo esperan del Estado y piden su intervención. Sistemáticamente soy contrario a la intervención del Estado, porque sé que todo lo que el Estado hace, muchas veces lo hace mal, pero siempre lo hace caro; y he de permitir llamar la atención de los Sres. Diputados, para que trascienda al país, acerca de que al Estado no se le puede pedir sin peligro esa intervención,

ellos se hubieran reformado las cartillas evaluatorias, tenía que bajar la riqueza líquida imponible y bajar sí o sí la contribución.

Ahora mismo, en la crisis del vino, ha ocurrido igual suceso. En la crisis del vino hemos tenido en los últimos años el precio de este caldo a menos de la mitad del que cuesta en las cartillas evaluatorias; y digo como antes: que si se hubiesen reformado, cual señala la ley, las cartillas evaluatorias, tenía que bajar la riqueza imponible de los pueblos, y, rebajándose, descendía la contribución.

Esto no ha sucedido, porque las leyes tributarias de España han sido completamente arbitrarias. El Estado ha dado el ejemplo de considerar que no debían cumplirse los contratos cuando dañaban a una de las partes contratantes. El Estado, el Ministerio de Hacienda (ya sé que no pasará en tiempo de S. S.) ha sentido la teoría de que no se podía resolver ningún expediente de agravios, de particulares, de pueblos ni de provincias, que implicara una baja en la riqueza líquida imponible, con lo que ha sacrificado arbitrariamente, injustamente a los pueblos. Vámonos en este punto interesante de la contribución territorial buscando ocultaciones que son ilusorias, porque no existe esa pretendida riqueza, y es pura fantasía lo que se dice de las ocultaciones.

Nuestros labradores han pasado la tremenda crisis general de todos los productos agrícolas, y en especial la vinosa, sin que hayan podido obtener de la contribución la rebaja correspondiente a la disminución de su riqueza, y a pesar de eso, queréis hoy que esos labradores, que no tienen ahorros ni recursos, hagan frente al empeño de regeneración de sus fincas y suscriban el empréstito. En España no se pueden hacer estas cosas, porque no hay ahorro; porque verdaderamente el agricultor español no tiene beneficios positivos. Puede tener un sobrante; pero si se calcula el interés del capital empleado en la tierra y la renta de la tierra, no encontraréis nunca verdadero beneficio. A lo sumo, el que más feliz puede considerarse en la agricultura es el que saca un interés del 3 por 100 a su tierra; pero este interés no paga el del capital en las condiciones en que se suministra en el mercado. (Aprobación.)

Lo que sucede es que si no existe la riqueza en actu, existe ésta en potencia, porque hay en España elementos de producción extraordinarios, hay elementos de producción que se pueden alamburar con sólo que los esfuerzos de todos se concentren en ella.

Yo no soy de aquellos que todo lo esperan del Estado y piden su intervención. Sistemáticamente soy contrario a la intervención del Estado, porque sé que todo lo que el Estado hace, muchas veces lo hace mal, pero siempre lo hace caro; y he de permitir llamar la atención de los Sres. Diputados, para que trascienda al país, acerca de que al Estado no se le puede pedir sin peligro esa intervención,

porque ella ha producido esta grave enfermedad que padecemos en España, y que yo, usando del tecnicismo médico, califico de hipertrofia del aparato administrativo. Tenemos un aparato administrativo mucho más desarrollado de lo que corresponde a las funciones que le son propias.

He aquí por qué al entrar en la última parte de mi discurso, la referente al empréstito de 1,500 millones de pesetas, he de empezar por decir al Sr. Ministro de Hacienda que yo he sido de los primeros en reclamar que se aplicaran con toda urgencia las medidas necesarias y extraordinarias que exige nuestro estado de postergación; pero cuando en el año 1900 el Sr. Marqués de Canga Argas, en esta Cámara sostuvo la proposición del Sr. Salazar pidiendo un empréstito de 1,000 millones para obras públicas, yo, dentro de mi modesta esfera (entonces no era Diputado), en el seno de las Corporaciones agrícolas del país, combatí la proposición Salazar.

Y sabéis por qué? No porque no estuviera convencido de la necesidad de la inversión de este dinero, sino porque me daba el temor, que creo justificado, de que se empleara mal. No estábamos preparados, quizás aún no lo estamos, y si no tomamos grandes precauciones para que la aplicación de este dinero fuera verdaderamente provechosa y con fruto, vendría a añadirse una nueva pérdida a lo que ya tenemos perdido.

Es preciso establecer condiciones y bases para la aplicación de este empréstito, y lo que digo del empréstito es aplicable al servicio general del presupuesto ordinario.

Y he de decir que yo votaré con mucho gusto el empréstito de 1,500 millones, siempre que se tomen las medidas indispensables para que ese dinero se invierta bien.

En Guerra hemos de limitarnos estrictamente a la defensa de nuestro territorio, porque ha de ser muy diferente la organización de nuestro ejército, según que pensemos en tomar la ofensiva o en la defensiva. En este punto necesitamos declaraciones muy terminantes del Gobierno, para que no suceda que por causa de imprevisiones, quizás por causas debilitadas, nos encontremos en el caso de tener que defender el honor de la Patria y el honor de la bandera por agresiones que acaso hayamos provocado nosotros mismos con desorden no bien justificados. Hemos de revisiones de gran prudencia para que cualquier agresión que suframos sea una agresión injusta, en cuyo caso no temáis que el pueblo español regatee los sacrificios; pero si no lo hacemos así, si hemos de sostener un ejército en pie de guerra, tengamos en cuenta que siempre ha de ser en detrimento de la libertad, porque el régimen deplorable militar es incompatible con el régimen del trabajo. Por eso yo no vacilo en decir aquí, aunque parezca imprudente en mí y del sitio que ocupo, que yo pienso que

cuando se acude a la violencia, a la fuerza, necesariamente se provoca la resistencia y el desarrollo injustificado del organismo del Estado que trata de nuestra defensa, que siempre que hay violencia hay merma de libertad, y que nosotros necesitamos que haya una gran libertad práctica para no tener que dedicar a la defensa interior y exterior del país sacrificios superiores a nuestra potencialidad.

En Instrucción pública mi compañero don Luis Zulueta ha de discutir, con la competencia que le es propia, lo que corresponde a ese Departamento; pero yo he de decir en síntesis que si vamos a perpetuar en la Instrucción pública los vicios de que adolece hoy la enseñanza, si vamos a robustecer esos viveros de bachilleres y de candidatos al funcionalismo público, cuanto más dinero empleemos en Instrucción pública, otro tanto habremos dado para aumentar el mal que padecemos, para cebar el vicio, el microbio de nuestra propia degeneración.

Y una de las causas que, en mi sentir, abona la conveniencia de que el Estado adquiera desde ahora la propiedad de las nuevas líneas férreas es que, dentro de cuarenta o cincuenta años acabará la concesión de las Compañías existentes, y entonces se dará el contrasentido de que haya un grupo de obras públicas que pertenezcan en pleno dominio del Estado, y otro grupo de obras públicas que pertenezcan a las Compañías que se hayan constituido. A mí me parece más lógico y natural que cuando termine el plazo de las actuales concesiones de obras públicas, el Estado tenga el pleno dominio de toda esta clase de obras, porque no hay ningún principio que justifique el aplazamiento.

La cooperación de los interesados sería la medida exacta de la relación con que podrían construirse las obras públicas en España.

Como he dicho antes, todas las obras tienen un interés general, un interés regional o local, un interés particular. Es justo que cada uno contribuya a la construcción o al coste en el grado del interés que tenga en la obra. Cuanto mayor fuera la cooperación de los interesados, más se justificaría la necesidad y la conveniencia de aquella obra, y entonces el Estado podría poseer mayor número de elementos de los que dispone ahora.

Hemos visto en la práctica que hay algunas Compañías, pocas por fortuna, que han podido conseguir ferrocarriles y otras obras con la subvención del Estado y la emisión de obligaciones sobre las obras edificadas.

que, al fin y al cabo, cuando la subvención cuantiosa, lo que viene a restar es a hacer posible la vida económica y financiera de una Compañía que, sin ello, no podría vivir.

Y, por último, al pavor que inspira a muchas gentes la manera como se puede considerar como el de 1,500 millones, lo que he dicho en otra ocasión en esta Cámara.

Por nuestra parte, yo hablo en nombre de una minoría en cierto modo regional, he de decir que en Barcelona hay un clamoroso, de que todos vosotros habéis tenido noticia, de todos los elementos productores, reclamando contra los nuevos impuestos. Pues bien; ese clamoroso, y nosotros nos hemos de hacer eco del mismo, el día en que demos al contribuyente la seguridad absoluta de que esos gastos que ahora nosotros consideramos necesarios, de que estos gastos que nosotros hemos dicho que nos tendrían efímeros, la han de tener, y que del presupuesto extraordinario no se perderá ni un céntimo del dinero que ponemos a cargo de las generaciones futuras, pero de cuyo empleo nosotros tenemos la responsabilidad; porque está bien que dejemos a cargo de las generaciones futuras el beneficio que ellas han de disfrutar; pero tengamos en cuenta que, según el acuerdo con que empleemos este dinero, mereceremos la aprobación o su condenación.

CRÓNICA DE BARCELONA

EL CONGRÉS LLIUROPENSADOR

Sessió de clausura

Ahí al matí al Palau de Belles Arts s'hi celebrà la sessió de clausura del Congrés Lliuropensador.

A l'acte hi assistí la mateixa concurrencia que en les sessions ordinàries.

Presidí la sessió el propagandista radical senyor Litran.

Se llegiren i aprovaren moltes proposicions, l'interès de les quals queda reduït als congressistes.

Després el senyor Pey Ordeix llegí les conclusions del Congrés que foren aprovades per unanimitat.

El senyor Litran pronuncià un discurs, queixant-se de les campanyes que diu s'han fet contra'l Congrés, les quals, no obstant, segons l'orador, no han pogut fer-li fracassar.

El senyor Durany i Ballera pronuncià discurs de clausura, en el que, després de fer l'elogi de les ponències que s'han llegit en el transcurs de les sessions del Congrés, se lamentà de que s'hagués sospès la vetlla que havia de celebrarse a la memòria del Ferrer, si bé anuncià una altra, al mateix objecte.

Senyals incidents dignes de remarcar, acabà'l Congrés Lliuropensador.

SUSCRIPCIÓ.— En el C. N. R. del districte setè, Manso, 52, baixos, queda oberta una subscripció per a socórrer a la nena Montserrat Filgueix, víctima de la brutalitat comesa en el convent de Santa Isabel, de Gràcia.

DEL VEINAT A L'ARCADE.— Una cosa són les fires dels pobles i una altra els carrers cèntrics de Barcelona.

Tenen-raó els veïns del carrer de la Boqueria que així parlen, ja que en efecte hi ha un parell de cases on venen coses barates i que continuament pregonen la mercaderia com si tractessin de l'exhibició d'un cinematògraf.

Els guardes municipals i els urbans, però que serveixen, senyor alcalde? se pregunten els veïns.

— El millor «Cafè», és el torrefacte «La Estrella». Carme, 1 (davant de Betlem).

ELS METALÚRGICS.— Ahí al matí en el teatre de la Casa del Poble s'hi celebrà un altre miting de vaguistes metalúrgics.

La concurrencia fou força nombrosa. Varen parlar els companys Borràs, Ferrer i Cervera, que com de costum, presidí.

Els oradors, que usaren tons templat, se dolgueren de la poca solidaritat que hi ha entre'ls metalúrgics, puig són molts els que havent tornat al treball per haver obtingut la jornada de nou hores, no paguen la cotització de 2 pesetes setmanals, acordada a favor dels vaguistes.

També mostraren decidits els oradors a tornar al paro general de l'octí, però general que comprendria fins i tot als que han obtingut ja les nou hores, si dintre d'un terme breu no conseguïen els metalúrgics les seves peticions.

Finalment acordaren els reunits celebrar dimarts una assemblea general de vaguistes, en aquell mateix local, però que cadascun exposi el seu parer sobre l'estat del conflicte.

CONFERENCIA AL C. N. R.

DE SANT GERVASI

Davant de nombrosa concurrencia començà el senyor Batalla la seva conferència sobre Organització Política, estudiant la situació política per que travessen les nacions europees i feta aquesta exposició, els dos punts capitals de la conferència: la situació a Portugal i a Catalunya.

Examinà els darrers temps de la política portuguesa, fent remarcar les causes promotores del malestar en la nació portuguesa, degudes principalment als vicis i disbarxes de donya Maria Pia i del rei Carlos I, que originaren la tragèdia de Lisboa, on trobaren la mort el rei i el príncep hereu.

Diu com dos partits liberals, però l'un de tendències conservadores i l'altre més avensades, van col·laborar en l'enfonsament definitiu del règim i que en ells hi figurava tota la intel·lectualitat portuguesa, fent tot seguit el conferenciant un veuement elogi d'aquests homes.

Seguix examinant l'actitud dels realistes portuguesos després de la mort de Carlos I, fins arribar a l'actual revolució i enfonsament definitiu de la monarquia, després de haver estudiat una revolució fracassada que devia tenir lloc el dia 6 de juliol d'aquest mateix any.

Passa seguidament a ocuparse de la situació de Catalunya i afirma que si en lloc de rendir culte a l'intransigència, haguessin seguit l'exemple dels partits portuguesos, segurament avui la nostra situació seria ben diferent, lo mateix que la de l'Estat espanyol.

Creu que s'impone una forta organització de les forces polítiques de Catalunya encaminada a les santes aspiracions de Llibertat, Instrucció i Educació cívica. Fent així—diu el conferenciant—és únicament com podrem redimir Catalunya, i per això no és precis sinó que cada qual dels prengui una mica de la seva sobeïria per amor a la Patria, i allavors si de la veïna una revolució, aquesta se farà sense haver de disparar cap tret.

El públic aplaudí ab entusiasme al senyor Batalla en els principals paràgrafs de la seva notable conferència i al final li tribuà una veritable ovació.

ELS DEPENDENTS.— Durant tota la setmana passada, en el Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria se celebraren les reunions gremials convocades oportunament, abans de la concurrència, encara que aquesta no fou prou per poder elegir els consells respectius. Per a elegir els tals, se celebrà una junta general extraordinària, convocant individualment a tots els socis dintre pocs dies.

Atenent-se la Junta de Govern de la Secció Permanent de Relació i Treball a que hi havia una comissió de mossos de comers que gestionaven la formació d'un gremi dintre el Centre de la classe propera, se va suspendre la reunió de socis mossos convocada pel disbarre, com sigui que els dies gestions són fracassades per incompetència d'idees en els socis mossos se convocà novament per formar el seu gremi dintre'l Centre pera dimars, dia 13, a les deu del vespre, recomanant-los que no hi manquin, ja que és d'alta importància la feina que porta a terme aquesta secció.

Són comensats ja els treballs pera organitzar el Cens de la Dependència de Barcelona, portant a cap tan gran iniciativa del Centre Autonomista de Dependents de la Secció Permanent de Relació i Treball del Comerç i de la Indústria.

— Ahir, en la fàbrica de flors de W. LAZZOLI, carrer dels Arcs, número 5, tingué lloc una gran Exposició de flors, coronos i objectes para començar, que cridà l'atenció dels vianants per la riquesa i bon gust de dita Exposició.

CONTRA'LS PROJECTES DEN COBIAN

REUNIO IMPORTANT

AL FOMENT DEL TREBALL NACIONAL

Com s'havia anunciat, ahir tingué lloc al Foment la reunió de representants dels Sres. Diputats catalans, pera exposar-los les queixes que les diverses entitats econòmiques tenen dels plans financers del ministre d'Hisenda.

A l'invitació d'aquestes entitats econòmiques respongueren ab la presència a l'acte els senyors Junoy, Girona, Collado, Mongeal, Balcells, Abadal, Sotres i Alella, i els diputats senyors Camaró, Mercader, Masferrer, Gual, Gomis i Plaça.

Presidí l'acte el senyor i vicespresident del Foment senyor Rahola, al costat del qual prengueren seient els representants de les següents societats econòmiques: Institut Agrícola i Federació, Círcol de l'Unió Mercantil, Lliga Defensa Industrial i Comercial, Cambra de Comerç, Casino Mercantil, Associació de Comerciants, Unió de Mestres, i altres.

El senyor Rahola obrí l'acte expressant breument en que consistia el mateix i donant seguidament la paraula al senyor Maspons y Camarasa.

Per l'Institut de Sant Isidre.— El senyor Maspons combaté, en nom de aquesta societat, els projectes financers que respecta als mals que fa als sindicats i societats d'agricultors. Especialment se fixà en els capítols a que's vol aplicar l'empréstit, considerant que ab els diners que aparement se vol ajudar a l'agricultura, no's farà més que malgastar milions.

Del nou tipu contributiu que's fixa en un 14 per 100, que's posarà mitjançant un nou catastre, ne diu que aquest no's farà si l'ha de fer l'Estat, perquè ja fa molts anys que's agricultors l'esperen inútilment. Advoca per que siguin les Diputacions qui el realitzin. Així, afegeix, ja poden suposar com serà el nou tipu contributiu.

Combat l'orador així mateix l'impost de les cèdules graduades que han d'adquirir els sindicats, les quals seran la causa de la seva mort.

Acabà demanant que's fixin tots els representants a les Corts en la necessitat de protegir l'agricultura, que paga, su-mant-ho tot, el 50 per 100 de la seva producció normal, mentre que en altres països no paga més que un 10 per 100.

Pel Círcol de l'Unió Mercantil.— En nom del Círcol de l'Unió Mercantil parlà el seu president senyor Grú.

Digué que'l petit comerç i la petita indústria ne surten gravats d'aquests projectes, ab les dues dècimes de la contribució imposada que ja és efectiva, ab les cèdules graduades que ataca, que l'associació comercial i ab l'impost d'utilitats que's fixa en un 12 per 100 dels beneficis.

Aquest darrer, especialment, fou el que combatí el senyor Grú, per excessiu el tant per cent d'aquesta mena d'impost sobre la renda i per obligar fins a les petites tendes a fer balanços i presentar-los a fies.

Acabà demanant el senyor Grú que's diputats i senadors s'oposin a que s'aprovin els projectes.

Pel Casino Mercantil.— En nom del Casino Mercantil parlà el senyor Maspons.

Començà demanant que s'hauria de conseguir que'l càrreg de ministre hauria de ser permanent. Després que no pot seguir així d'imposar tributs sense tenir en

meda, lo qual serà extraordinàriament agraït si passen els plans den Cobián. Afegeix que l'impost sobre la renda i l'anunci de que cada any s'han d'emetre 150 milions, farà baixar el crèdit i l'interès pujarà. El rentista, així, anirà a buscar paper estranger i s'abandonarà el de Espanya.

Además, hi ha alguna cosa impracticable i vexatòria en aquests pressupostos, per exemple l'impost sobre comptes corrents ab interès, ab el qual se posen en descobert el crèdit de les cases.

Per la Cambra de Comerç.— El senyor Perpinyà feu ús de la paraula ab aquesta representació.

Combat la llei dels sucres, que encareix el sucre i además mata aquesta indústria igualment ataca l'impost de l'Estat i la subvenció dels sucres, ja que amb els drets de la nostra Cambra.

Ab aquests pressupostos sembla que's vagi contra una cosa que s'hauria d'ajudar eficaçment, l'associació, pels molts tributs que's posen.

Acabà atacant també que la tributació s'imposi al capital i al mateix temps a la renda.

Pel Foment del Treball Nacional.— El secretari general del Foment i il·lustre economista don Guillem Graell feu ús de la paraula després.

Combaté l'empréstit, dient que no creu que's realitzin les obres públiques en ell anunciades, perquè de tota sa llarga vida que ho sent dir i mai ho ha vist fer.

Tampoc la agricultura — en la qual hi han capítols pera canalisar el Manzanarez i fer una col·lecció de regadiu — ne traurà gran profit, perquè ja ho sabem com ho fan els nostres tercers.

Els que'n sortiran contents seran els empleats. Per personal se donen 12 milions d'aument.

Les càrregues no's deuen posar totes en un any, perquè no s'han de pagar en un sol exercici.

Els, doncs, de combatre'l pressupost en bloc, no en cap aspecte parcial.

Hem de mirar que Catalunya és la que'n surt més perjudicada. Aquí es ont hi ha més societats col·lectives i més comptes corrents; d'aquí es ont se treuran més diners.

De la riquesa oculta se'n descobriren 13 milions a Barcelona i no més 20 milions al restu d'Espanya. I veieu quina casualitat! Aquests pressupostos també ataquen contra Catalunya especialment.

La campanya contra els projectes serà forta. Els diferents departaments que tenen situat al ministre d'Hisenda, els defensen a peu i a cavall. Hem de lluitar, doncs, energicament.

Pensem que ab aquest pressupost no's pot fomentar la riquesa i la cultura; ont se va a l'aument de gastos pera personal i a l'imperialisme.

Adhesions i final.— Seguidament se llegiren les adhesions següents: Alfons Sala, Dalmacio Iglesias, Farguell i Robert.

El senyor Rahola posà fi a l'acte agraint la presència als diputats i senadors i recomanant-los que portin al Parlament les queixes que han exposat els delegats de les entitats econòmiques. Tots esperem — acabà — que a Madrid sabreu fer fervor interès d'aquest sentiment unànime dels reunits i treballar fins a fer caure'ls desastrosos projectes del senyor Cobián.

Primer Congrés espanyol internacional de la Tuberculosis

La sessió inaugural

Va celebrarse ahir matí, al Palau de la Música Catalana. El saló estava ple. La sessió oficial d'obertura començà a minuts després de l'hora anunciada. Presidí el doctor Ortega Morejón qui tenia a son entorn diverses autoritats militars i cíviques.

Començà l'acte ab breus paraules del president, en les que sobre tot feu constar lo que l'imposava la substitució al mestre Llarra i que'l Congrés té un resso mundial.

Tot seguit el doctor Martínez Vargas llegí una memòria del Congrés que fou freqüentment interrompuda pels aplaudiments.

Fent un esforç el doctor Rodríguez Méndez assistí personalment a la sessió. No'l deixà entrar, el doctor Vargas llegí un discurs escrit per aquell.

Entraonaren després, uns llegint i altres parlant, els representants de la República Argentina, de la de Cuba—aquest ab molta eloqüència—Colònia espanyola de Nantes, el de Honduras, el del Marroc, Mèxic i San Salvador.

L'arcalde senyor Roig i Bergadà (pomenà saludant als congressistes) i les dames. Barcelonès, rebé ab les paraules d'acollida, digué: Afegeix que'l Municipi envia a tots els congressistes una salutació i que'l senyor Roig i Bergadà, la tuberculosis què'com pitjor que la de les epidèmies, que la més crua de les guerres, Consum vora tres milions de vides humanes anyalment. Si hauré de logra rescatame una, heuussaquí la gloria vostra, heuussaquí la gloria de la ciutat de Barcelona.

Acabà's discurs després de saludar al doctor Tamayo, representant de la República de Cuba, ab una intensa salutació de beningüenda a tots els que ab motiu del Congrés han vingut a Barcelona.

El senyor Ortega Morejón declarà obert el Congrés en nom del rei.

Vora les dues de la tarda s'acabà la sessió inaugural.

NOTES.— En la sessió d'Otto-rinolaringologia, hi ha senyals dels següents temes i ponents:

Tema I. «Insuficiència nasal respiratòria com a causa de tuberculosi»; doctor A. Bosc Uchely.

Tema II. «Aixísteix alguna relació entre la otitis i la tuberculosi? Conseqüències socials que d'elles poden derivarse»; doctor Oller i Santfeliu.

Tema III. «Influència de les amigdal·litis en el desenvolup de la tuberculosi»; doctors Coll i Cabanes.

Tema IV. «La tuberculosi laringea en ses relacions ab la vida i altres agrupacions anormals»; doctor Berni.

Tema V. «Relacions entre l'herència i la tuberculosi i la sordomudesa»; doctor Florens.

Tema VI. «Predisposició que tenen els sordomuts a la tuberculosi: Causes de aquesta predisposició: Medis para evitar aquest greu mal social ab respecte als sordomuts»; professor Torosa.

Tema VII. «Importància de les inspeccions otolaringològiques de les escoles desdels punts de vista profilàctic de la tuberculosi»; doctor Torrens.

Tema VIII. «El mètode oral en l'edificació dels sordomuts com profilaxia de la tuberculosi»; doctor Font de Boter.

Inauguració oficial de l'Exposició.— La sessió del matí havia d'amb massiva. Una sèrie de discursos i lectures que constituïen sempre variacions sobre'l mateix tema, causen.

